

VELKOMMEN TIL DET BORGERLIGE UNIVERSITET ★

*** TIL TRANGE STUDIEPLADSER, OVERFYLDTE
AUDITORIER OG DÅRLIGE KANTINEFORHOLD

*** TIL BORGERLIG INDOKTRINERING, FORDUM-
MENDE UNDERVISNING OG SYSTEMBEVAR-
ENDE FORSKNING

*** TIL EN ARBEJDSPLADS, HVOR DU SKAL
OPLÆRES TIL AT FORVALTE, FORFINE OG
UDBREDE DET KAPITALISTISKE SYSTEM

NETOP DERFOR: VELKOMMEN TIL AT KUNNE VÆLGE EN
PRAKSIS, DER SØGER AT ÆNDRE DISSE
FORHOLD OG DET SAMFUND, DER HAR
SKABT DEM

VELKOMMEN TIL ARBEJDET I STUDENTERFRONTEN

MODTRYK

INTRODUKTION TIL

STUDENTERFRONTEN

Denne introduktionspjece er udgivet af STUDENTERFRONTEN på Aarhus Universitet i september 1972.

INDHOLD	SIDE
Studerterfrontens politiske grundlag strategi og taktik	3 - 6
Den historiske baggrund	7 - 12
Fagkritik - hvad er det?	13 - 15
Det parlamentariske arbejde	16 - 17

Hvis du er interesseret i at høre mere om STUDENTERFRONTEN kan du udfylde kuponen på side 18 og sende den til: STUDENTERFRONTEN

Kathrinebjergvej 65
8200 Aarhus C.
Tlf. 16 88 85

eller henvende dig personligt til Frontens kontakthand i dit fag:

Medicin:

Chr. Rokkedal Christensen
Kathrinebjergvej 58
8200 Aarhus N.

Idéhistorie:

Flemming Hviid
Trøjborgvej 24
8200 Aarhus N.
Tlf. 16 41 09

Statskundskab:

Morten Dagaard
Heibergsvej 47 - 49
8230 Aabyhøj
Tlf. 15 37 06

Naturgeografi/biologi:

Karin Rasmussen
Samsøgade 23
8000 Aarhus C.

Historie:

Ejner Friis
Samsøgade 81
8000 Aarhus C.

Matematik-fysik:

Henning Langkjer
Halshave, Torrild
8330 Odder

Jura:

Jens Ove Dall
Lottesvej 9
8220 Brabrand.

Fransk:

Torsten Granov
Amaliegade 7
8000 Aarhus C.
Tlf. 12 44 45.

Psykologi:

Erik Poort
Constancia
Mondrupvej 24
8260 Viby J.
Tlf. 28 10 97.

Teologi:

Thomas Højmark
Tjørneagervej 13
8220 Brabrand.

Dansk:

Stig Albinus
Heibergsvej 47 - 49
8230 Aabyhøj
Tlf. 15 37 06

Økonomi:

Niels Kjellund
Den gamle Brugs
Virupvej 70
8530 Hjortshøj
Tlf. 22 20 99

Kunsthistorie:

Irving Knus
Lille Todbjerg 6
8530 Hjortshøj
Tlf. 99 92 76.

Litteratur:

Viggo M. Rasmussen
Fiskergade 85
8000 Aarhus C.

Musik:

C.C. Møller
Egå Strandvej 20
8250 Egå

Slavisk:

Vibeke Sperling
Vestervang 35
8000 Aarhus C.
Tlf. 12 73 72

STUDENTERFRONTENS POLITISKE GRUNDLAG, STRATEGI OG TAKTIK

universitetet som barometer for modsætningerne

I det højt udviklede monopolkapitalistiske samfund indtager universitetet en stadig vigtigere placering. Det er et følsomt barometer for en række af kapitalismens fundamentale modsætninger, modsætninger, der viser sig i den borgerlige undervisnings og forsknings ideologi og manipulation.

Det er modsætningen mellem ideologien om den neutrale og værdi-fri forskning og den faktisk praktiserede videnskab og uddannelse, der tjener kapitalistiske klasseinteresser:

- jurister, der oplæres til at bekæmpe strejkende arbejdere gennem arbejdsretten,
- økonomer, der uddannes til at udvikle den privat-industrielle driftsøkonomi og lave "økonomisk demokrati",
- psykologer, der optrænes til at udføre motivationskurser på arbejdspladserne og til at resocialisere arbejdskraften, når den bryder sammen under akkordpresset,
- læger, der udlæres i at sammenlappe arbejdskraften, når den er blevet ødelagt af arbejdsulykkerne, som skyldes det forskruede arbejdstempo (30 mill. om året i Danmark!),
- lærere og kulturarbejdere, der indpodes borgerskabets dannelsesidealer.

Det er modsætningen mellem løgnen om alle samfundsborgernes "lige og demokratiske ret" til uddannelse og et universitet, hvor kun 9% af studenterne kommer fra arbejderhjem. Og der kunne fortsættes i det uendelige. Universitetet indgår således uadskilleligt i den kapitalistiske vidensproduktion, der er nødvendig for at bevare en juridisk og teknologisk højt udviklet samfundsdannelse.

STUDENTERFRONTEN arbejder derfor på at påvise disse modsætninger gennem analyser af den kapitalistiske forskningspolitik, videnskabsteori, pædagogik og uddannelsesøkonomi. Disse analyser kædes sammen med agitation, propaganda og aktioner såvel på universitetet blandt lærere og studerende, som uden for blandt arbejdere og andre undertrykte samfundsgrupper.

skoling og basisgrupper

For at kunne udføre gyldige videnskabelige analyser og for at kunne omsætte disse i den korrekte politiske agitation og praksis kræves der en stærk organisering af de socialistiske studenter. STUDENTERFRONTEN satser derfor på politisk skoling af de nye medlemmer i marxistisk teori og på udvikling af deres evne til at vurdere og handle revolutionært. Dette sker i STUDENTERFRONTENS skolingsorgan og i forskellige skolings-studiekredse.

I denne organisering udgør de faglige basisgrupper det vigtigste

fundament. Der eksisterer en række sådanne basisgrupper bestående af frontfolk rundt om på Århus Universitet, - STUDENTERFRONTEN arbejder i øjeblikket på at udvikle de progressive kræfter i alle fag til sådanne. Men denne decentrale struktur holdes i politisk og organisatorisk tømme af arbejdsudvalget, der leder det daglige arbejde, og koordineres gennem en række centrale arbejdsgrupper bestående af folk fra alle fag: Anti-EF-gruppen, Fagkritik-gruppen, Program-gruppen (arbejder med Frontens politiske platform), skolings-kredsene m.fl.

studererorganisationen som front

I klassekampens nuværende fase i Danmark, hvor situationen på venstrefløjen er diffus (forskellige revolutionære grupperinger, der alle kalder sig eller ønsker at udvikle sig til Det revolutionære Parti) er det nødvendigt, at den socialistiske studenterorganisation er bygget op som en socialistisk front.

STUDENTERFRONTEN blev dannet i 1968 - kort tid efter det europæiske studenteroprørs start (se afsnittet "Den historiske baggrund") - som en front bestående af: Radikale Studerende, Frit Forum (socialdemokratisk), Socialistisk folkepartis ungdom, Socialistisk Ungdoms Forbund, Venstresocialisterne og Kommunistiske Studerende. Men udover at bestå af aktive fra disse primærorganisationer har der i STUDENTERFRONTEN hele tiden arbejdet en mængde socialistiske studerende uden tilhørsforhold til en primærorganisation. Dette er studenterorganisationens styrke som front på socialistisk grundlag, at den

- 1) samler venstrefløjens politiske styrke på universitetet i kampen mod den borgerlige forskning og undervisning og for en socialistisk uddannelsespolitik,
- 2) rekrutterer en hel række tvivlende løsgængere
- 3) udgør et vigtigt led i opdragelsen af intelligensen (både lærere og studerende) så dele af den kan indgå i Det revolutionære parti.

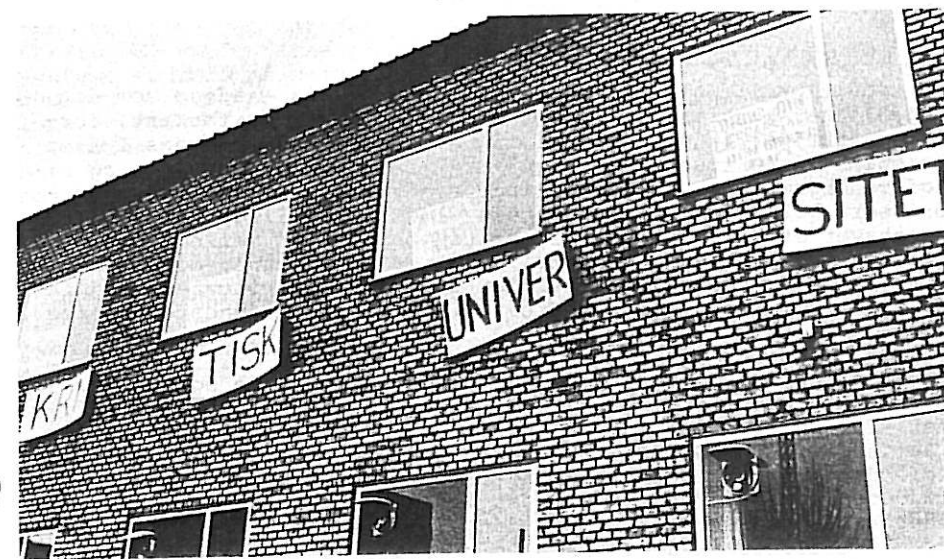
en taktisk avantgarde

Selv om Frontens opgave således ikke alene er socialistisk kamp på universitetet, kan den ikke intervenere direkte i arbejderklassens kamp, dvs. forsøge at organisere, koordinere og lede arbejderklassen. Dette er den socialistiske primærorganisations opgave. Den socialistiske studenterorganisation udgør derfor en taktisk avantgarde, der arbejder på den politiske bevidstgørelse af studenter og lærere, politiserer det borgerlige universitet ved at afsløre dets modsætninger og laver praktisk og teoretisk solidaritetsarbejde i tilknytning til arbejderklassen. Arbejdet i samarbejde med arbejderklassens progressive lag former sig

- teoretisk som udvikling af arbejderklassens videnskab: marxismen, ved at kræve den anvendt i forskningen, ved at bruge den i den alternative undervisning (skolingsgrupper, studiekredse, tværfaglige seminarer m.v.) og ved at kræve marxistisk orienterede lærere ansat,
- praktisk som forsknings- og analyse-samarbejde med arbejderorganisationer og grupper (såsom Malerrapporten, Slagterirapporten, Murerrapporten m.fl.) og som politiske støt-

te-aktioner og indsamlinger ved strejkekampe.

STUDENTERFRONTEN forstår i overensstemmelse med disse principper for den socialistiske front sin egen kamp som underlagt arbejderklassens kamp. De kampe, STUDENTERFRONTEN leder og organiserer, er delkampe, - det kan ikke lade sig gøre at opstille en særskilt revolutionær målsætning for kampen i uddannelsessektoren. Det kan hverken være et mål at "smadre" universitetet eller at overtage

Tidligt i det århusianske "studenteroprør" blev "ideen om det kritiske universitet" undfanget. Det blev ved ideen.

det og lave et "rødt" universitet i det kapitalistiske samfund (Begge kamp-mål er blevet fremført af europæiske studenterfraktioner.)

Dette vil være forståeligt på baggrund af vores analyse af studenterne klassetilhørsforhold.

studenternes klassetilhørsforhold

I deres egenskab af mellemlag, der er placeret uden for den direkte produktion (skabelsen af merværdien) - og derfor uden for den primære klassekamp - kan studenterne ikke føre deres revolutionære kamp på samme præmisser som arbejderklassen. Dels er studenterne som gruppe vanskelige at placere økonomisk (de udgør ikke en klasse - ligesom arbejderklassen og kapitalistklassen, der hver for sig har modsatrettede objektive interesser.), dels tenderer studenterne hele tiden mod at stå i relativ modsætning til arbejderklassen. Det gør de fordi de gennem den borgerlige undervisning, de modtager, og den ensrettede forskning, de opøves i, uddannes til at administrere, udvikle og udbrede kapitalismens system.

Studenterne står - økonomisk og socialt - i en overgangssituation mellem familiebaggrund og kommende erhverv. Det gør dem nok velegnede for spontan mobilisering, men samtidig også usikre som samfundsgruppe, når klassekampen skærpes. Historisk har studenterne også placeret sig på begge sider: en stor del af studenterne i Spanien har fuldt ud støttet arbejderklassen i kampen mod fascismen, mens studenterne andre steder har været i fortroppen for fascismen (i Italien i 20'erne).

politisk-ideologisk kamp

Den traditionelle student-fagforeningspolitik - sådan som den i øjeblikket kanaliseres gennem studenterrådet, er forkert, fordi den arbejder på grundlag af illusionen om studenternes fælles økonomiske interesser. Vægten må ikke lægges på økonomiske og fagforeningsmæssige student-interesser, idet en isoleret kamp for bedre kollegier, for uddannelsesløn, for billige studentbørnehaver etc. kun er med til at uddybe skellet mellem en udbyttet arbejderklasse og et mellemlag (akademikerne, som studenterne er potentielt), som besidder en mængde privilegier: høj løn, stor pension, sikring mod afskedigelser p.gr.a. tjenestemandsforsikringen osv.

Den kamp der skal føres for studenternes økonomiske og sociale interesser, skal føres for afskaffelsen af studenternes privilegier, for en ligestilling af studenterne med de øvrige grupper i samfundet. STUDENTERFRONTEN har eksempelvis (bl.a. gennem Boligfonden for unge under uddannelse) ført en kamp for at åbne student-kollegierne, således at lærlinge, pensionister, invalider kan få adgang. Kampen på det økonomisk-sociale grundlag mod studenternes/akademikernes privilegier er samtidig en politisk-ideologisk kamp, fordi den gør op med den udbredte borgerlige bevidsthed hos flertallet af studenterne.

Hovedvægten skal altså lægges på den politisk-ideologiske kamp, - kampen for at bevidstgøre lærere og studenter om deres funktion og muligheder i klassekampen, for at politisere forskningen, for at afsløre undervisningens ideologi.

Dette kan kun ske ved at arbejderklassen hele tiden tages som praktisk og teoretisk forudsætning. Studenter og arbejdere har ikke objektive fælles interesser, men overbeviste og stærkt organiserede socialistiske studenter og arbejdere har fælles politisk interesse i classesamfundets afskaffelse.

Det grunder sig på den forskellige tilgang de to samfundsgrupper har til forståelsen for socialismens nødvendighed. Arbejderklassen vinder indsigt i nødvendigheden af en voldelig omstyrting af det kapitalistiske samfund gennem deres konkrete erfaringer fra klassekampen, fra de daglige konfrontationer med kapitalisterne, fra konstateringen for arbejdstilsynets og arbejdsformidlingens utilsigtede styring efter profit.

Studenterne forstår primært nødvendigheden af socialismen ud fra deres teoretiske, bevidsthedsmæssige indsigt i klassekampens karakter. Hvad det gælder om for de socialistiske studenter er ud fra forståelsen af deres objektive funktion i kapitalismen (den at administrere, udvikle og udbrede systemet) at vende deres klassetilhørsforhold om til en associering med arbejderklassen.

DEN HISTORISKE BAGGRUND

optakten

I foråret 1968 gik der en bølge af demonstrationer og oprør over Europa - spændende fra fredelige protestdemonstrationer til åben revolte. I 6 uger var det indre af Paris en belejret by, og i Berlin var studenterne på gaden i massive demonstrationer mod statens indgreb på universiteterne og politiets brutalitet. I København besatte og barrikaderede de psykologistuderende deres lokaler for at tvinge universitetslærerne til at tage stilling til deres krav; og i Århus startede den kritiske aktivitet og debat, der skulle udvikle sig til en årelang kamp om universiteternes styrelse.

forudsætningerne

Oprørets umiddelbare forudsætninger inden for universitetssfæren er uddannelseseksplosionen i 60'erne - betinget dels af højkonjunkturer, dels af statens og kapitalens øgede behov for uddannet arbejdskraft. Denne udvikling satte igennem på et universitet, der var domineret af teknisk og fysisk kapacitetsmangel, håbløst forældede studier og den "i sig selv hvilende" traditionelle videnskab.

Den rent professor-styrede universitetsadministrations manglende evne til at overskue de problemer, der opstod i forbindelse med de nye studentermassers indvandring på universitetet, blev mere og mere åbenbar. Utilfredshedens udgangspunkt var i denne fase var i høj grad frustrationen over den manglende sammenhæng og fornuft i uddannelsesplanlægningen. Studenteorganisationerne henholdt sig langt hen ad vejen til statsmagten som den overordnede "fornuft" (F.eks. DSF's forslag om en universitetskansler efter svensk mønster.)

Kløften mellem studenterne og de pamperiserede studenterråd, der gladelig arbejdede videre med diverse smålapperier og detaljereformer, blev nærmest dybere - kulminerende da 900 studenter på et studentermøde vedtog at kræve 50% medbestemmelse - hen over hovedet på studenter-pampernes valne 33%-forslag.

målsætningsdebat - begyndende politisering

I foråret 68 blev de første fagkritiske grupper dannet under indtryk af begivenhederne i Frankrig (maj-revolten). Det var gruppen af kritiske litteraturstuderende og Gruppe 68 ved dansk.

Om efteråret blev STUDENTERFRONTEN dannet som en samling af de politiske studenterfraktioner på venstrefløjen med henblik på det første politiserede studenterrådvalg (liste-valg). Efter valget kom styrelsen til at bestå af en koalition af Q (Fronten) og T (teknokratisk-progressiv liste dannet af de gamle pamperer).

I foråret 69 blev STUDENTERFRONTEN omdannet til koordinerende organ for alle de fagkritiske grupper, der voksede frem i kølvandet på Frontens agitation og organisatoriske aktivitet. Fronten blev organiseret med jævnlige medlemsmøder for disse grupper, der konstituerede sig med et arbejdsudvalg bestående af repræsentanter fra grupperne. På det teoretiske plan slog man på kravet om samfundsrelevant videnskab, som blev fremført i et oplæg fra de kritiske litteraturstuderende. Dette var udgangspunktet for den debatuge, hvor der blev organiseret faglige målsætningsdiskussioner - fortrinsvis ledet af frontfolk.

I efteråret 69 var Fronten med til at organisere Vietnammødet med møder i Folkets Hus og høring på universitetet. Derefter gik man til valg, bl.a. på decentralisering samt kravet om, at studenterrådet skulle være en fagforening for en "politisk interessegruppe". På denne tid begyndte analysen af universitetet i forhold til erhvervslivet og staten at blive fremtrædende i Frontens agitation. Ved valget gik Fronten frem, men T'erne dannede en "centrum-styrelse".

kampen mod styrelsesloven

I den foregående periode havde man opereret med en ide om et "kritisk universitet" som en autonom, demokratisk (dvs. socialistisk) enklave i samfundet (Se billedet s.). Denne forestilling fik sit grundskud ved styrelseslovens gennemførelse i løbet af 1970.

Indtil sommeren 71 var kampen mod styrelsesloven det konkrete udgangspunkt og væsentligste mobiliseringsgrundlag i de universitetspolitiske aktiviteter (Styrelsesloven er som bekendt den lov, der fratog studenterrådene ved universiteterne deres organisationsret.).

3000 studenter til styrelseslovsdemonstrationen i marts 1970.

I det tidlige forår 70 blev det første styrelseslovsforslag bragt op i folketinget, og modagitationen fra studenterorganisationerne satte ind. I marts demonstrerede 6000 studenter i København med efterfølgende besættelse af administrationen, og ugen efter demonstrerede 3000 i Århus. I april afholdtes stor fælles læringe-studerende-demonstration i København med deltagelse fra Århus og andre provinsbyer. I maj vedtages styrelsesloven af folketinget i sin endelige form. Studenterrådene nævnes overhovedet ikke i loven og er reelt sat uden for enhver indflydelse.

Samtidig fremlægges internt arbejdsprogram for STUDENTERFRONTEN FORSTÅET SOM ENHEDSFRONT. Arbejdsplaner:

- 1) Basisplanet (fagkritisk/organisatorisk virksomhed på institutplan).
- 2) Fagforeningsplanet (studenterrådsarbejdet, kamp for de studendes politiske og økonomiske interesser).
- 3) Det politiske plan (solidaritet med arbejderne og samfundspolitisk agitation).

Efteråret 70. I september stiller Fronten efter intern debat op til studenterrådsvalget, får halvdelen af mandaterne og danner styrelse på ultimativt krav om 50% og enhedsrepræsentation (organisatorisk krav om en repræsentation bestående af rådernes flertal - i modsætning til diktatet om splittelsesvalg). - Der oprettes sekretariat for decentralisering og Alternativ Kritisk Undervisning. I november påbegyndes udsendelsen af de "forskningspolitiske tekster" - videnskabsteoretiske oplæg og ministerielle betænkninger, der i blandt den uofficielle "Perspektiv-plan", der i den kommende tid bruges konkret til illustration af statsmagten (dvs. kritik af statsmagten som organ for kapitalens interesse i korte, effektive mellemuddannelser uden forskningstilknævning.).

I december erklærer Fronten og rådet boykot af Helge Larsens "valg" til universitetsorganerne. De reaktionære mindretalslister bryder boykotten og lader sig vælge til konsistorium og de få fagråd, hvor de evnede at opstille kandidater. Stemmeprocenten blev så lav som

åben konfrontation

I januar 71 går Fronten over til åben obstruktion gennem besættelser af konstitueringen af de officielle universitetsorganer, som man betragter som 'illegitime', da studenterrådet ikke deltager i dem. Ved humaniora opnåes reelt en 50%-ordning, mens der etableres forskellige midlertidige kompromisser ved de øvrige fagråd; konsistorium tvinges derimod af besættelsesaktioner til at aflyse de første møder og siden konstituere sig på hoteller ude i byen. Af frygt for besættelsesaktion tilkaldte daværende rektor Søren Sørensen ved konsistoriemødet d. 10. februar politiet (se billede næste side).

Ved rådsvalget holder Fronten sit flertal på et skarpet program, og der dannes styrelse bestående af grupper for de enkelte områder der i blandt nye: kommunikationsgruppe samt extern fagkritik.

Den 26. april skulle den nye rektor vælges efter styrelsesloven. Valget forhindres af Fronten, der besætter administrationsbygningen med ca. 100 mand, fjerner en del stemmesedler og trækker sig tilbage i ro og orden, da politiet tilkaldes. Aktionen, der udlø-

ser heftig hetz i den borgerlige presse, følges op af en intensiv løbeseddel-kampagne på universitetet og arbejdspladser ude i byen samt studentermøder på institutterne. 12 tilfældigt udvalgte studenter stilles for retten for denne politiske aktion (strafferamme: 6 år), men sagen frafaldes af mangel på beviser (eller fordi man ikke tør tage de politiske konsekvenser af en domfældelse).

I juli 71 udkommer Malerrapporten: medicinsk analyse af den giftige malings skadelige virkning på malernes helbred og konkret påvisning af, at de økonomiske fordele ved brugen af alkyd-maling prioriteres højere end hensynet til malernes liv og helbred. Rapporten vækker stor opsigt både i pressen og i arbejder-kredse. Den er til dato blevet solgt i mere end 5000 eksemplarer - heraf halvdelen til landets arbejdspladser.

Rektor Søren Sørensen lod ved konsistoriemødet d. 10 februar politiet tilkalde. Der opstod tumulter ved administrationsbygningen, da omkring 1000 tilstrømmende studenter spontant gav udtryk for deres protest.

fagkritikken

- den socialistiske studenterbevægelse

Med styrelseslovs-organernes faktiske etablering og det foreløbige ophør af masseaktionerne havde ideologien om "Studenterrådet" som "politisk fagforening" definitivt udspillet sin rolle som historisk grundlag for agitation og mobilisering.

I løbet af sommeren blev de fagkritiske rapporter, der var under udarbejdelse - og de dermed følgende kontakter til arbejdergrupper og fagforeninger - genstand for en livlig diskussion i Fronten, og i efterårskampagnen var fagkritikken det centrale tema. Dette var den alternative praksis, man hidtil kun teoretisk havde peget på som de revolutionære studenter handlemulighed som studenter. Den udadrettede praksis og sammenhængende hermed den interne kritik (se afsnittet om fagkritik) er den egentlige aktivitet, som det studenterparlamentariske arbejde skal befordre. En af konsekvenserne heraf var, at man opgav det "service-betone" rådsarbejde, der efterhånden føltes som en meningsløs og kapacitetskrævende belastning.

I september køres ruskampagne i forhold til fagene og jævnsides hermed kampagne over for gymnasierne ("gymnasiepjecen"). - I oktober indledes på baggrund af Jyllands-Pestens hetz mod studenterne en række møder i Vejle mellem frontfolk og fagforeningsformænd.

Samme måned skrives oplæg om Frontens strategi og praksis. Hovedpunkterne er:

- 1) Fagkritikken er studenterbevægelsens væsentligste aktivitet fremover.
- 2) Parlamentariske aktiviteter skal primært fungere som støtte til fagkritikken.
- 3) Studenterrådet decentraliseres ("al magt til fagrådene").
- 4) Aktionspolitik: punktaktioner a la Rektorvalgsaktionen (frem for masseaktioner, der for en periode vurderes som ikke mulige).
- 5) Frontens struktur strammes: koordinerende arbejdsudvalg, selve Frontmødet er først og fremmest debatforum.

I november afholdes det første af flere universitets-målsætningskonferencer på konsistoriums initiativ med deltagelse af folk fra de styrende organer, samt Frontfolk for Studenterrådet. Debatten præges Frontens analyser og teoretiske viden, men konkrete resultater udebliver.

I december udkommer Slagterirapporten. På arbejdspladserne modtages den godt, men undsiges af slagterforbundets reformistiske ledelse.

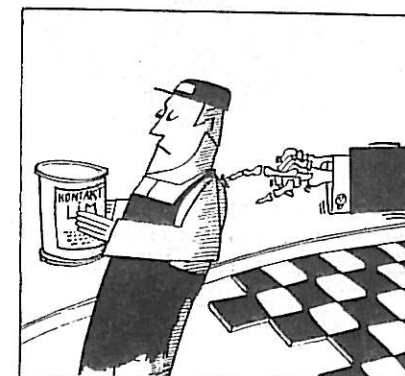
I foråret 72 afholder Fronten en hel række skolingsstudiekredse om bl.a. marxismens teori og arbejderbevægelsens historie.

Ved fællesrådsvalget i marts undlader Fronten i konsekvens af det sidste halve års politiske debat at stille op: stemmeprocenten falder fra 50% til 19% primært som følge af Frontens boykot. Frontens alternative agitation går på fagkritik ("Forsk for arbejderklassen") og faglig organisering på socialistisk grundlag ("Nej til bevidstløs interessepolitik i studenterrådet").

Hen på foråret udkommer Linoleumsrapporten - en afslørende rapport om forgiftningsfarene i linoleumspålgger-faget.

Linoleumspålgning - et fag med indbygget sundhedsfare

Linoleumfabrikanter fortjeneste går forud for linoleumspålggerens helbred, viser rapport fra Studenterfronten i Århus

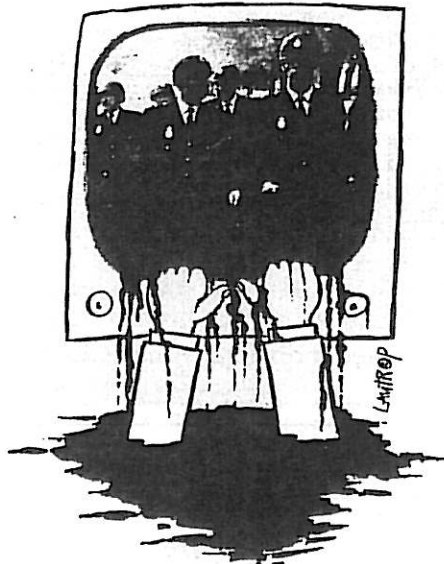
sammenfatning og perspektiver

Det var ingen tilfældighed, at den radikale bevægelse slog ud på de europæiske universiteter i slutningen af 60'erne. I disse år er de fælleseuropæiske industrikoncernes behov for en større stab af veluddannede teknikere med bestemte veldefinerede kundskaber

blevet akut, og vi har set Europas stater forsøge at honorere disse krav (Se i øvrigt Studenterfrontens EF-pjece.)

Gui-planen i Italien, Fouchet-planen i Frankrig, Hochschulereformen i Vest-tyskland, Pukas-reformen i Sverige, Ottosen-komiteens forslag i Norge - alle er de udtryk for statsapparatets forsøg på at efterkomme den internationale kapitals krav om et effektivt "strømmliniet" uddannelsessystem med den rette fordeling mellem graduerede mellemuddannelser og en lille elitær forsker-uddannelse.

Styrelsesloven og P-planen er den danske stats tilsvarende - om aldrig så dillettantiske - forsøg på at "reformere" uddannelserne i overensstemmelse med kapitalens krav om uddannet arbejdskraft og målstyret forskning (innovation/produktudvikling/kontraktforskning). Denne forståelse af den økonomiske nødvendighed bag indgrebene på universitetet har studenterbevægelsen forholdt sig teoretisk til siden begyndelsen af kampen mod styrelsesloven.

Den analyse, der placerede statens indgreb på universitetet i deres historiske og økonomiske sammenhæng måtte også føre til erkendelse af, at studenterne ikke kunne føre en isoleret kamp på universitetet mod statsmagtens rationaliserings-bestræbelser. Og med styrelseslovens faktiske etablering var kravet om en sammenhæng med og indordning under arbejderklassens kamp fra at være en teoretisk og agitatorisk "vision" blevet en politisk nødvendighed i praksis.

Dette faldt sammen med de første spirer til et konkret samarbejde mellem grupper af arbejdere og kritisk forskende studenter - dermed åbnedes nye perspektiver for studenterbevægelsen.

Jævnside hermed er den politiske afklaring nået dertil, at Fronten er begyndt at udarbejde en platform og et program for en socialistisk enhedsfront for såvel lærere som studenter på universitetet.

□ □ □ □ □ □ □

FAGKRITIK — HVAD ER DET ?

fagkritik

Det er et begreb, du har mødt før. Til hudløshed bliver det nævnt alle steder på universitetet, hvor kritiske studerende og lærere færdes. Men hvad står det for?

Fagkritikken betegner en historisk milepæl i studenterbevægelsens historie, den er det foreløbige toppunkt for en politisk afklaringsproces (Se afsnittet "Den historiske baggrund"). Fagkritikken er i mere end én forstand blevet alternativet til den traditionelle studenterpolitik med rådsarbejde, stipendiebestyrelser, interessepolitik. I organisatorisk forstand betyder den et farvel til det perspektivløse arbejde i universitetsorganerne og dannelsen af faglige basisgrupper, der giver den virkelige styrke i kampen for kritiske studieordninger og ansættelse af progressive lærere. I politisk forstand betyder fagkritikken åbningen mod arbejderklassen gennem det konkrete samarbejde omkring arbejdsmedicinske og -sociologiske rapporter.

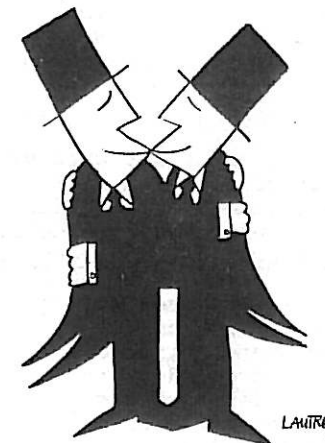
metode og baggrund

Fagkritikkens metode og teori er hentet fra den marxistiske tradition. Forsknings- og analysearbejdet omfatter således konkrete undersøgelser af klassekampen på forskellige niveauer. I dette arbejde medforstås en historisk analyse af samfundets udvikling og en perspektivering af de konkrete problemers (f.eks. arbejdsulykkernes) nødvendige sammenhæng med den kapitalistiske økonomi.

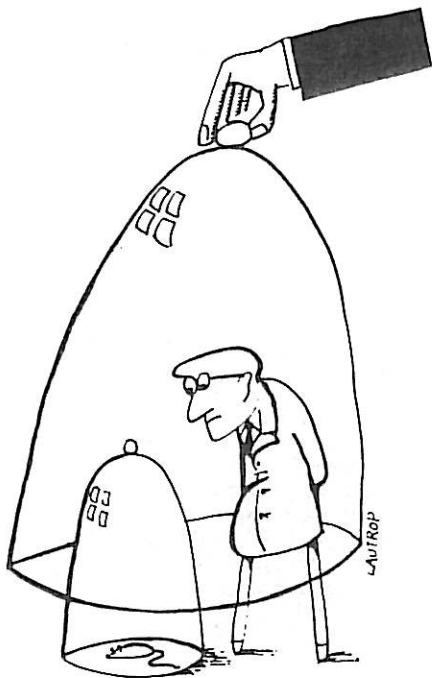
Som et nødvendigt led i det teoretiske og metodiske arbejde indgår den politiske praksis. Målsætningen med det fagkritiske arbejde er ikke at lave fine videnskabelige analyser, men at afdække systemets modsætninger, således at de kan ophæves gennem den samfundsoverskridende praksis.

Fagkritikken kan deles op i 2 kategorier: enten føres kritik af den borgerlige videnskab direkte i fagene i form af kritik af lærebøger og lærernes forskning (f.eks. kontrakt-forsknings-samarbejdet med den private industri); eller kritikken føres som kritik af det kapitalistiske samfund på baggrund af konkrete analyser i arbejdspladsforhold, virksomhedsøkonomi osv.

I praksis falder de 2 kategorier mere

Kontraktforskning: akademikerens økonomiske ægteskab med kapitalen.

Den borgerlige videnskabsmand: "Man må vel kunne isolere sit objekt..."

eller mindre sammen - således at den mere teoretisk betone- de kritik af den borgerlige videnskab leverer skyts til det alternative forsørnings- samarbejde med arbejderklas- sen - og omvendt.

kritik af den borgerlige videnskab

Kritikken af den borgerlige videnskab arbejder hovedsage- lig med videnskabsteoretiske problemstillinger. Det gæld- er påvisning af den borgerli- ge videnskabs konsekvenser el- ler direkte ligegyldighed (atom-forskning og runologi). Konkret former kritikken sig som kritik af lærebøgerne, af lærernes undervisning, op- stilling af alternative pen- sa, fremlægning af kritiske studieordninger og etablering af alternative undervisnings- tilbud på de mest reaktionære institutter, hvor lærerne står stejle over for reform-krave- ne eller i tilfælde af strej- ker (som ved faget dansk i 70/ 71). Endelig former kritikken af den borgerlige videnskab sig som opstilling af princip-

perne for alternative analyser af det kapitalistiske samfund. Det- te sker i Frontens skolings-studiekredse i den politiske økonomi, den historiske materialisme, statsmagts funktion, imperialismen, klasseanalysen. (Se tilmeldings-kuponen på bagsiden af denne pje- ce, samt opslagene rundt om på universitetet.)

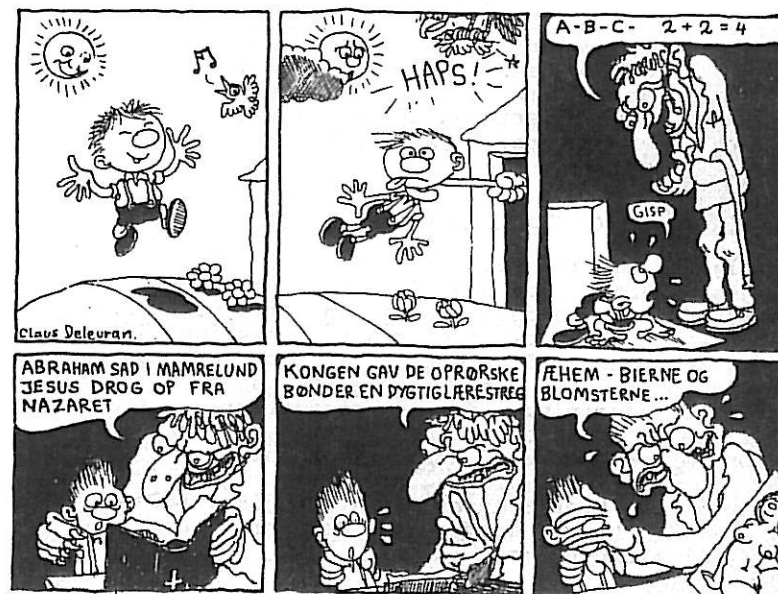
kritik af det kapitalistiske samfund

Kritikken af det kapitalistiske samfund vinder større og større udbredelse som politisk aktivitet på universitetet. Der er alle- rede kommet en række rapporter fra STUDENTERFRONTENS forskellige analyse-grupper - specielt fra den arbejdsmedicinske gruppe: Ma- lerrapporten, Linoleumsrapporten og Murerrapporten. Inden for dette felt har det specielt drejet sig om undersøgelser af sund- hedsfarerne ved bygningsarbejdet i Danmark. Gennem analyser af den giftige maling og linoleums-lims sammenhæng med akkord-syste- met (fordi giftige stoffer er hurtigtørrende) er det blevet på- vist, hvorledes arbejderens sundhed sættes på spil for den kapi- talistiske profits skyld. I Murerrapporten er det blevet bevist, hvordan den kapitalistiske økonomi gennem de produktivitsfrem- mende foranstaltninger medfører et stigende antal arbejdsulykker.

Både de arbejdsmedicinske rapporter og Slagterirapporten er kom- met i stand gennem henvendelser fra arbejder-grupper eller fag-

foreninger. Analyse-arbejdet har derfor primært formet sig som et samarbejde med arbejderne, der har deltaget med oplysning- er, kontakter, politisk korrektur-læsning og i visse tilfælde med selvstændige bidrag. Dette samarbejde - forbundet med ana- lysernes politiske sprængfarlighed - har været grunden til rap- porternes betydelige udbredelse i danske arbejderkredse.

Det fagkritiske arbejde i skikkelse af kritikken af det kapi- talistiske samfund er hovedaktivet i den praktiske solidarit- et mellem studenter og arbejdere, der for STUDENTERFRONTENS vedkommende for længst har bevæget sig ud over papir-solidar- iteten.

Efter syv år under jorden hos den lede trold, slap han endelig ud, men helt godt blev det aldrig med ham. Men andre blev der både ti og tolv år og genvandt aldrig deres Fulde Fem.

DET PARLAMENTARISKE ARBEJDE

Som nævnt i den historiske oversigt trak STUDENTERFRONTEN sig ved fællesrådsvalget i foråret 72 tilbage fra alt centralt parlamentarisk studenterrådsarbejde. Da Fronten fra første færd havde boykottet det centrale universitetsorgan konsistorium, kunne det se ud som om Fronten havde fraskrevet sig enhver indflydelse på den centrale studenter- og universitetspolitik. Og forskellige grupper - borgerlige studenterlister sekundært af de reaktionære lærere - har da også forsøgt at udbasunere dette ved at fremhæve sig selv som de sande repræsentanter for de studerendes interesser i kraft af deres repræsentation i de parlamentariske organer (om end denne repræsentation hviler på en elendig stemmeprocent ved de valg, Fronten har boykottet).

At Fronten undlader at deltage i arbejdet i disse organer er imidlertid en logisk konsekvens af den politiske udviklingsproces, der er foregået i studenterbevægelsen: nedprioriteringen af det parlamentariske arbejde med teknokratisk perspektiv, der kun kan resultere i enkelte lapperier; og heroverfor: opprioriteringen af det faglige kritiske arbejde blandt studenter, der er i bevægelse mod venstre. Dette er sket med den erklærede strategi på det faglige plan at kæmpe for etableringen af en undervisning og en forskning i arbejderklassens interesse (Se afsnittet om fagkritik.)

de faglige råd og fagkritikken

Som en følge af udviklingen i retning af faglige basisgrupper og forskningssamarbejdet med arbejderklassen støtter Fronten de faglige råds arbejde for en decentralisering af studenterrådets struktur. Det nuværende Fællesråd - bygget op omkring påståede fælles studenterinteresser - må afløses af et koordineringsorgan for de faglige råd. Dette sker gennem indirekte udpegning fra de faglige råd. Det er forudsætningen for, at studenterrådet skal komme ud af det politiske og organisatoriske dødvande, det har befundet sig i siden Fronten forlod det på det centrale niveau.

I de faglige råd, hvor Frontens folk arbejder, forsøger Fronten i overensstemmelse hermed at forbinde det parlamentariske arbejde med den fagkritiske praksis.

Det betyder

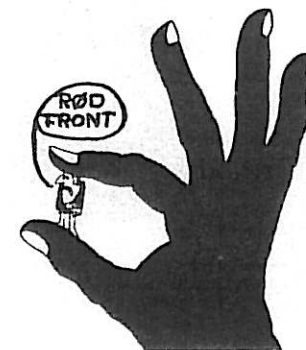
- at der bag krav om studiereformer må ligge kritiske analyser af instituttets hidtidige udvikling og dets konkrete forskningsaktivitet, økonomiske forhold, relation til stat og industri (herunder især lærernes forbindelser til den private industri i forbindelse med kontraktforskning og lærebogsskriverier).
- at der bag krav om oprettelse af nye fag og discipliner ligger konkrete forslag til studieforløb og -materiale

- at der bag krav om ansættelse af marxistiske lærere ligger en forståelse for nødvendigheden af en ny undervisningspraksis og en organisatorisk styrke til at bakke disse læreres undervisning op overfor chikanerier og angreb fra reaktionær lærerside
- at der i kampen mod kontraktforskning på universitetet, som allerede drives i det skjulte, bygges på analyser af forskningssektorens politiske og økonomiske funktion i samfundet

Studenternes arbejde i universitetsorganerne på fagligt plan - studienævn, institutbestyrelser og fakultetsråd - kan fungere som udgangspunkt for politisering omkring budgetsager, ansættelsesstridigheder m.v. Endvidere kan denne politisering af organerne tjene til at trække en række tvivlende lærere over på de socialistiske studenter side.

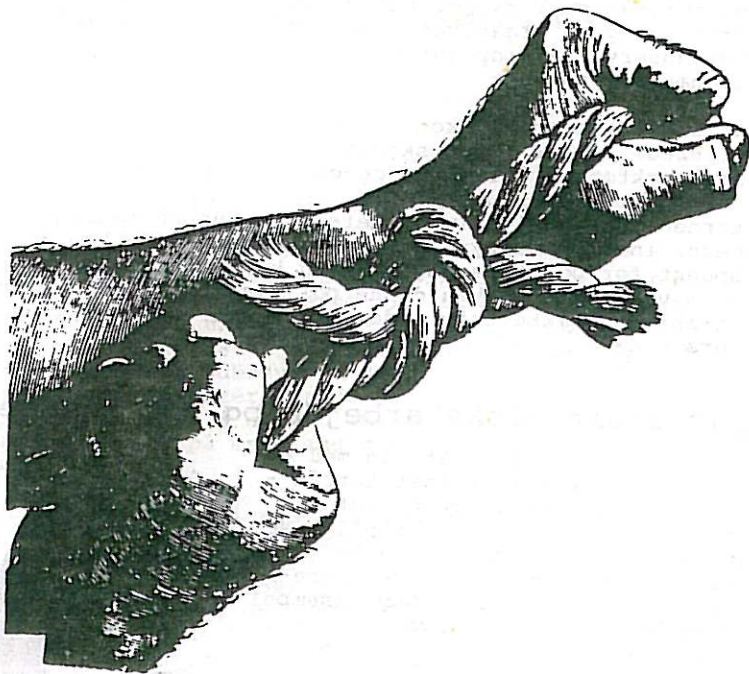
det parlamentariske arbejde og statsmagten

Derfor skal man ikke tro, at man med et socialistisk flertal i et institutråd - eller hvis det skulle blive muligt i konsistorium - kan oprette virkelige socialistiske uddannelser. I sådanne tilfælde vil der omgående komme repressalier fra statsmagts side. Som eksempel kan nævnes Vest-tyskland, hvor staten i smuk enighed med den kemiske industri nægtede at anerkende en hel årgang af færdiguddannede kemi-ingeniører fra Freie Universität i Vest-Berlin, fordi lærerne og studenterne havde erklæret sig på socialistisk grundlag. I denne sammenhæng - og i EF-perspektiv - skal også nævnes de vest-tyske anti-kommunistiske love, der som bekendt har medført adskillige afskedigelser af venstreorienterede lærere fra højere læreanstalter i Forbundsrepublikken (Se Frontens EF-pjece).

Generelt må det dog bemærkes, at der ikke kan opstilles principielle retningslinier for socialistiske studenter arbejde i de parlamentariske organer på universitetet. Det vil altid være et taktisk spørgsmål, hvorvidt man skal træde ind eller ej. Men i den nuværende fase af kampen på universitetet, hvor problemerne omkring de revolutionære lærere og studenter forbindelse til arbejderklassen og opbygningen af en marxistisk videnskab står i centrum, må den gennemgående strategi være, at der primært satses på opbygningen af basisgrupper. Disse kan efter at de er blevet etableret - dvs. har udarbejdet politisk platform og handleprogram - overveje de konkrete taktiske muligheder i forbindelse med den parlamentariske aktivitet - i en vægtning af den gældende prioritet og kapacitet.

Jeg vil gerne være medlem af STUDENTERFRONTEN

Navn:

Gade:

Postnr. og bydel:

Studium: Årskortnr.....

Evt. telefon:

Jeg er interesseret at deltage i følgende af
STUDENTERFRONTENS grupper: (Sæt kryds)

EF-gruppen ☐ Fagkritik-gruppen ☐

Skolingsgruppen ☐ Blad-gruppen ☐

VELKOMMEN TIL DET BORGERLIGE UNIVERSITET ★

*** TIL TRANGE STUDIEPLADSER, OVERFYLDTE
AUDITORIER OG DÅRLIGE KANTINEFORHOLD

*** TIL BORGERLIG INDOKTRINERING, FORDUM-
MENDE UNDERVISNING OG SYSTEMBEVAR-
ENDE FORSKNING

*** TIL EN ARBEJDSPLADS, HVOR DU SKAL
OPLÆRES TIL AT FORVALTE, FORFINE OG
UDBREDE DET KAPITALISTISKE SYSTEM

NETOP DERFOR: VELKOMMEN TIL AT KUNNE VÆLGE EN
PRAKSIS, DER SØGER AT ÆNDRE DISSE
FORHOLD OG DET SAMFUND, DER HAR
SKABT DEM

VELKOMMEN TIL ARBEJDET I STUDENTERFRONTEN

MODTRYK

INTRODUKTION TIL

STUDENTERFRONTEN